

4 Αυγούστου 1936: Η φασιστική δικτατορία του Μεταξά

Ο Μεταξάς από μόνος του ήταν μια γελοία φιγούρα. Ο Γεώργιος Βλάχος, εκδότης της «Καθημερινής» που έδινε γραμμή στη βασιλική παράταξη και ήταν και φανατικός αντιρρόσφυγας, αποκαλούσε τον Μεταξά «μικρό άνθρωπο» «ένα σπληρό λογοπαίγνιο λόγω και του πιθαμαίου ύψους του δικτάτορα. Δεν ήταν το ύψος το πρόβλημα, γενικά το παρουσιαστικό που δεν θύμιζε καθόλου τον «πρώτο εργάτη και πρώτο αγρότη» της προπαγάνδας της 4ης Αυγούστου.

Ο Μουσολίνι στην Ιταλία και ο Χίτλερ στην Γερμανία έπασχαν από αυταπάτες μεγαλείου και οι δημόσιες εμφανίσεις τους έφταναν στα όρια της γελοιότητας. Τουλάχιστον έτσι τους αντιμετώπιζαν οι «συντηρητικοί» «ευπατρίδες» πολιτικοί. Ομως, κανείς δεν μπορούσε να αρνηθεί ότι διέθεταν μαζικά κόμματα και ιδιωτικούς στρατούς. Ο Μεταξάς δεν είχε καν αυτό το ατού. Ήταν υποχείριο του βασιλιά και της βρετανικής πρεσβείας. Το πόσο μεγάλος ηγέτης ήταν το δείχνει η εξής επιστολή-επίπληξη που του είχε στείλει το 1938 ο βρετανός πρέσβης Ουστερλόου, μετά από επίσκεψη στο αεροδρόμιο στο Φάληρο στην οποία τον ρωτούσε αν ήταν ικανοποιημένος από την κατάσταση...

«...των αποχωρητηρίων του αερολιμένος; Υποθέτω ότι όχι, διότι υπό την έποψιν ταύτην, τα υπάρχοντα διά τους αφικνουμένους εις Φάληρον ταξιδιώτας ιδρύματα είναι εις αρχέγονον κατάσταση, είναι μάλιστα αίχοχος διά τον πολιτισμόν... ελπίζω ότι θα συγχωρήσετε την αδιάκριτον τόλημν μου εόν φέρω ενώπιον της Υμετέρας Εξοχότητος το ήκιστα νόστιμον τούτο ζήτημα. Ως φίλος της Χώρας σας ετόλμησα τούτο».

Αυτά βέβαια δεν εμπόδιαν τον Μεταξά να γίνει δικτάτορας το 1936, ούτε να επιβάλλει μια δικτατορία κατά την οποία περίπου 100.000 άνθρωποι γνώρισαν τις περιποιήσεις της αστυνομίας, της ασφάλειας, των εξορίων, των φυλακισίων και των ξυλοδαρμών.

Ήταν ένας από τους θερμότερους υποστηρικτές του βασιλιά Κωνσταντίνου στο Γενικό Επιτελείο και φανατικός αντιβενιζελικός. Μετά την κατάργηση της μοναρχίας, όμως, το 1924, ήταν ο πρώτος που αναγνώρισε την αβσολευτη δημοκρατία. Από τότε συμμετείχε στις εκλογές επικεφαλής του κόμματος των «Ελευθεροφρόνων» (άλλοτε αυτοδύναμα και άλλοτε σε συνεργασίες με τα μεγάλα κόμματα της βασιλικής παράταξης). Ποτέ δεν κατάφερε να αποσπάσει μεγάλα αποτελέσματα. Ωστόσο ήταν τμήμα του «επίσημου πολιτικού συστήματος» της εποχής. Έγινε και υπουργός το 1926-27, αλλά το 1928 δεν κατάφερε να βγει καν βουλευτής.

Την τελευταία ώθηση να γίνει δικτάτορας την έδωσαν οι μηχανοραφίες του Παλατιού, και της αγγλικής πρεσβείας. Ατία ήταν η πολιτική κρίση που γκρέμιζε τις ισορροπίες της Β' Ελληνικής Δημοκρατίας. Το εργατικό κίνημα είχε φουντώσει όταν τα χειρότερα της οικονομικής κρίσης είχαν περάσει, και η αριστερά το ίδιο. Ποιά οικονομική στρατηγική, ποιες διεθνείς συμμαχίες, ποιοι πολιτικοί συνδυασμοί θα εξασφάλιζαν την επιβίωση και τα κέρδη της κυρίαρχης τάξης; Τα παλιά κόμματα είχαν βρεθεί σε αδιέξοδο και οι καυγάδες ανάμεσα στις στρατιωτικοπολιτικές μεριδες

Η ήττα της εργατικής εξέγερσης το Μάη του '36 (φωτό) άνοιξε το δρόμο για το Μεταξά

ΠΟΤΕ ΞΑΝΑ!

της κυρίαρχης τάξης έφταναν στα πρόθυρα εμφυλίου.

Όταν βγήκαν τα αποτελέσματα των εκλογών του Γενάρη 1936 ούτε οι βενιζελικοί ούτε οι βασιλόφρονες μπορούσαν να σχηματίσουν αυτοδύναμη κυβέρνηση. Στις 9 Μάρτη ο Γεώργιος Β' διόρισε τον Μεταξά υπουργό Στρατιωτικών. Σης 14 ορκίζει την «ακομμάτιστη» κυβέρνηση Δεμερτζή. Ο Μεταξάς παίρνει και τη θέση του αντιπροέδρου. Ένα μήνα μετά, ο Δεμερτζής πεθαίνει. Ο Βασιλιάς ορίζει τον Μεταξά πρωθυπουργό και η Βουλή του δίνει ψήφο εμπιστοσύνης. Τον ψήφισαν και οι «φιλελεύθεροι» βενιζελικοί: ήταν προτιμότερος από τη συνεργασία με τους κομμουνιστές.

Δολοφόνος

Η πορεία προς την δικτατορία της 4ης Αυγούστου **συνβάζει με την ριζοσπαστικοποίηση του εργατικού κινήματος. Οι μάζες των φτωχών και των μικροαστών περισσότερο προς τα αριστερά στρέφονται παρά προς σωτήρες όπως ο Κονδύλης ή ο Μεταξάς. Τον Μάη του 1936 η Γενική Απεργία των καπεραγατών μετατράπηκε σε γενικευμένο εργατικό Εσθηκωμό στη Θεσσαλονίκη. Η αστυνομία χτύπησε τους διαδηλωτές απεργούς και δολοφόνησε δώδεκα. Η πόλη πέρασε ουσιαστικά στα χέρια της εκλεγμένης Απεργιακής Επιτροπής. Το πολιτικό αίτημα της απεργίας και του Εσθηκωμού ήταν: Κάτω ο δολοφόνος Μεταξάς.**

Όμως, ο Μεταξάς δεν έπεσε, επειδή η ηγεσία του κινήματος, το ΚΚΕ, στήριζε όλες τις ελπίδες του στους Φιλελεύθερους, και δεν ήθελε να τρομάξει τους αστούς με εργατικές Εξεγέρσεις και μάλιστα πετυχημένες. Ομως οι Φιλελεύθεροι έτρεχαν ολισταγώς στις αγκαλιές του βασιλιά και κατ' επέκταση του Μεταξά. Για την κυρίαρχη τάξη, τη σπαρσασόμενη από τις πολιτικές διαμάχες, η απειλή της εξέγερσης των από κάτω την έπεισε ότι χρειάζεται πιο δραστικά μέτρα. Μια «σιδερένια πυγμή».

Στις 4 Αυγούστου με πρόσημα ένα «κομμουνιστικό πραξικόπημα» που θα γινόταν με τη κοινή γενική απεργία που είχαν κηρύξει για την 5η Αυγούστου οι δυο ΓΣΕΕ, ο Βασιλιάς αναστέλλει άρθρα του Συντάγματος και κλείνει τη Βουλή. Τα άρθρα που έμπαιναν

Οι ναζιστικοί χαιρετισμοί δεν αφήνουν αμφιβολίες για το τι ήταν ο Μεταξάς

στο «γύψο» αφορούσαν:

«5ο ουδείς συλλαμβάνεταί... ανευ ητιολογημένης δικαστικού εντάλματος, 6ο ανακοπή προφυλακίσεως επί πολιτικών εγκλημάτων, 10ο δικαίωμα συνέρχεσθαι, 11ο δικαίωμα συνεταιρίζεσθαι, 12ο άσυλο κατοικίας, 14ο ελευθερία τύπου, 20α απόρρητο επιστολών, και 95ο εκδίκαση πολιτικών εγκλημάτων από ορκωτά δικαστήρια».

Η δικτατορία είχε αρχίσει. Το καθεστώς της 4ης Αυγούστου απαγόρευσε τα πολιτικά κόμματα. Τα συνδικάτα μπήκαν κάτω από τον έλεγχο του κράτους, ο υπουργός Εργασίας έγινε και γραμματέας της «Εθνικής» ΓΣΕΕ. Χιλιάδες συνδικαλιστές φυλακίστηκαν, οδηγήθηκαν στην εξορία, βασανίστηκαν, όπως και χιλιάδες κομμουνιστές και αγωνιστές της Αριστεράς (συνήθως οι δυο αυτές «ιδιότητες» ταυτίζονταν).

Από την άλλη, «προσωπικότητες του επιχειρηματικού κόσμου» ιδιαίτερα του τραπεζικού κεφαλαίου μπήκαν στην «κυβέρνηση» της 4ης Αυγούστου. Ο Καλλιόπουλος των «Λιπασμάτων» έγινε αρχηγός της ΕΟΝ. Ο Κορυζής έγινε υπουργός Υγιεινής και μετά το θάνατο του Μεταξά ο βασιλιάς τον όρκισε πρωθυπουργό. Ο Αρβανίτης, στέλεχος της ΕΤΕ, έγινε υπουργός Οικονομικών. Το 1938 ο Ι. Δροσόπουλος, διοικητής της ΕΤΕ δήλωνε στη συνέλευση των μετόχων: «Αι εργασίαι της τραπεζής βοηθούσης...της κρατηράσης πτυχίας και τάξεως, εσημείωσαν σημαντικὴν βελτίωσιν». (Ν. Ψυρούκης «Ο φασισμός και η 4η Αυγούστου»).

Το «Νέο Κράτος», ο «Τρίτος Ελληνικός Πολιτισμός» είχε αποστολή σύμφωνα με τον δικτάτορα: «Αι κύρια γραμμάι της Κυβερνήσεως είναι: Η στερέωσις του Θρόνου, όστις είναι το θεμέλιον του Εθνικού μας οικολογίματος και η εγγύησις της ανεξαρτησίας της πατρίδος. Η αδιάκοπος φροντίς δια την στερέωσιν του αστικού καθεστώτος με όλας τα αναγκαίας θυσιίας διά το σύνολον της Κοινωνίας και ιδίως δια τας ενδεδείξ τάξεις. Και προ παντός άλλου και επειγόντως, η συγκρότησις των Εθνικών πολεμικών δυνάμεων. «

Καθεστώς

Η δικτατορία διαφήμιζε ότι έφτιαξε το ΙΚΑ. Η αλήθεια είναι το ΙΚΑ είχε ιδρυθεί με νόμο από το 1934. Ο Μεταξάς έκανε τα «γκάλια» και φρόντισε να δεσμεύσει τα αποθεματικά των ταμείων με εξευτελιστικά επίτοκια στη Τράπεζα της Ελλάδος. Υποτίθεται επίσης ότι στο φιλεργατικό έργο του περιλαμβάνονται και οι συλλογικές συμβάσεις. Περισσότερο σαν υποχρεωτική διαπίση για την εξασφάλιση των χαμηλών μιστοκαμάτων έμοιαζε αυτή η «κορπορατιστική» πολιτική. Άλλωστε το καθεστώς είχε φροντίσει να δέσει το γάιδάρδο του (και των καταπιεστών) διορίζοντας τον υπουργό Εργασίας και πρόεδρο της «Εθνικής» ΓΣΕΕ. Η αξία των μισθών έπεσε κατά τη διάρκεια της δικτατορίας και τα κέρδη των επιχειρήσεων εκτοξούνηκαν. Το 1939 το 6,5% του πληθυσμού διέθετε το 40% του εθνικού εισοδήματος.

Φαίνεται ότι η πειθαρχηση της νεολαίας είναι ένας

όπως ο Πειραιάς. Να μια ανακοίνωση που είχε δημοσιευτεί τότε στις εφημερίδες: «Καλούνται άπαντες οι εθνικόφρονες γονείς της πόλεως Πειραιώς όπως προσέλθουν κομίζοντας μεθ' εαυτών άπαντα τα κομμουνιστικά διδασκτικά βιβλία των σχολείων, ίνα κώσι ομού μετά σειράς κομμουνιστικών εντύπων η ενεργεία της Εθνικής Φοιτητικής Νεολαίας Πειραιώς. (Υπογραφή) Επιτροπή Εθνικοφρόνων Γονέων Πειραιώς». Απαγορεύονται και καίγονται βιβλία ακόμη και του Καρκαβίτσα και του Παπαδιαμάντη, αλλά και ο «Επιτάφιος» του Περικλέως εξαφανίζεται μιας και ...υμνούσε την (αρχαία αθηναϊκή) δημοκρατία!

Τις εφημερίδες ανέλαβε να τις «καθοδηγήσει» το ίδρυθέν Υφυπουργείο Τύπου. Την «ασφάλεια», το Υφυπουργείο Εθνικής Ασφαλείας. Στη θέση εκεί μπήκε ο διαβόητος Μανιαδάκης. Επεδείκνυε με περηφάνια τις ευχαριστήριες επιστολές του Χίμλερ -αρχηγού των SS- για την συνεργασία των γερμανικών με τις ελληνικές υπηρεσίες ασφαλείας. Ο Μανιαδάκης θα επιζήσει τον πόλεμο, θα αναδυθεί κατόπιν αρχηγός κόμματος, θα εκλεγεί βουλευτής. Με την ΕΡΕ του «εθνάρχη» Καραμανλή. Όπως και ο Αριστείδης Δημητράτος άλλωστε, ο υπουργός Εργασίας που τον θυμάται που και που ο Καρατζαφέρης.

Κεφάλαιο

Οι σχέσεις με τη ναζιστική Γερμανία δεν περιορίζονταν στις ιδεολογικές συγγένειες. Από τα μέσα της δεκαετίας του '30, το γερμανικό κεφάλαιο με τη στήριξη του κράτους διείσδυε συστηματικά στην νοτιοανατολική Ευρώπη. Στα τέλη της δεκαετίας, το 40% των ελληνικών καπνών αγοράζονταν από την Γερμανία. Επίσης, η Ελλάδα πρόσφερε στη γερμανική βαριά βιομηχανία σπάνια σιδηρομεταλλεύματα, απαραίτητα για τον επανεξοπλισμό της ναζιστικής πολεμικής μηχανής.

Όμως, παρόλες αυτές τις σχέσεις, που είχαν δημιουργήσει μια ολόκληρη «γερμανόφιλη» μερίδα στην κυρίαρχη τάξη και στους στρατηγούς, τα ευρύτερα συμφέροντα του ελληνικού καπιταλισμού, ήταν δεμένα με αυτά του βρετανικού ιμπεριαλισμού. Οι εφοπλιστές ήταν από τότε μεγάλη δύναμη στο Σίπι του Λονδίνου, οι τραπεζίτες ήταν αγκυλωσμένοι με το τραπεζικό κεφάλαιο της Βρετανίας και της Γαλλίας.

Ο Μεταξάς είχε χωνώνει όλο το σκοταδιστικό αντισημιτισμό των ναζί σαν προσωπική του ιδεολογία. Οι καταγραφές στο ημερολόγιό του δεν αφήνουν καμιά αμφιβολία:

«Από το τετράδιο των σκέψεων. Κηφισιά, 29 Δεκεμβρίου 1939: Η Αγγλία και η Γαλλία εκήρυσαν τον πόλεμο κατά της Γερμανίας, διότι αυτή κατεπάτησε το Δίκαιον προκειμένου για την Πολωνία. Γιατί δεν τον κηρύττουν κατά της Ρωσίας προκειμένου για την Φινλανδία... Κηφισιά, 22 Ιανουαρίου 1940: Από τη μια μεριά Αγγλία, Γαλλία, Αμερική. Από την άλλη Γερμανία, Ρωσία, Ιταλία. Αυτοί είναι οι πρωταγωνιστάι. Αι άλλα ή ακόμα δεν αποφάσισαν, ή δεν μπορούν να πάνε εκεί που τους σπρώχνουν τα ιδανικά τους, ή δεν τους συμφέρει να πάνε έννεκα ειδικών αιτιών. Οι Εβραίοι είναι φυσικά με τις Δημοκρατίες. Γιατί με άλλο σύστημα δεν ημπορούν να επικρατήσουν. Είναι λίγιοι, καταπιεστώαι και διεθνοιστάι. Και αν δεν τους εδώκαν οι Γερμανοί, πάλι με τις Δημοκρατίες θα ήττανε».

Αυτά έγραφε ο «μεγάλος ηγέτης» που «προετοίμασε τη χώρα για το έπος του '40». Τα συμφέροντα του ελληνικού κεφαλαίου -ιδιαίτερα των τραπεζιτών και των εφοπλιστών- έγυραν τη πλάστιγγα των καυγάδων που είχαν ανοίξει στην άρχουσα τάξη, στη πλευρά της συμμετοχής στο πόλεμο με τη πλευρά των Συμμάχων.

Τα δισεκατομμύρια που είχε ξοδέψει ο Μεταξάς για εξοπλισμούς και έργα όπως τα σχυρά «Ρούπελ» είχαν την ίδια αξία με τον επανεξοπλισμό και τη γραμμή «Μαζινό» της Γαλλίας. Δεν ήταν όπλα ελευθερίας αλλά καταπιεστικών ανταγωνισμών.

Το καθεστώς της 4ης Αυγούστου ήταν μια στυγνή δικτατορία που χρησιμοποιήσε τις απάνθρωπες μεθόδους του Χίτλερ και του Μουσολίνι για να τασίσει το εργατικό κίνημα. 74 χρόνια μετά, η πάλη για να σταματήσουμε τη φασιστική απειλή από τους επιδοξους κληρονόμους του Μεταξά είναι πιο επίκαιρη παρά ποτέ.

Από τις πρώτες μέρες επιβολής της δικτατορίας το καθεστώς του Μεταξά έκαίγε βιβλία τελετουργικά (όπως οι Ναζί) μπροστά στις σπίλες του Ολυμπίου Διός και στα Προπύλαια. Το ίδιο και σε άλλες πόλεις,

...και τα εγγόνια της

«Ακόμη και ο Ιωάννης Μεταξάς αποδέχθηκε αληθινός ηγέτης, όταν πρόβλεψε τις διεθνείς εξελίξεις και προετοίμασε κατάλληλα τη χώρα για να μπορέσει να δημιουργήσει το έπος του 1940».

«Αληθινόι ηγέτες!» Π. Λιβανίδης εφημερίδα Α1 3/7/2010 (http://www.alpha1.gr/03.pdf)

Μόλις πριν ένα μήνα ο Λιβανίδης...λιβάνιζε τον «μεγάλο ηγέτη» Γ. Καρατζαφέρη στην εφημερίδα του ΛΑΟΣ. Και κάπου μετά τον Ελευθέριο Βενιζέλο, έτσι, φυσιολογικά, ανεπαίσθητα και αντικειμενικά, ξεμιτζίει ο Μεταξάς και το «εθνοσωτήριο» έργο του. Δεν είναι παραστράτημα ενός γλύφτη του Καρατζαφέρη. Είναι συστηματική πολιτική που εκπορεύεται από τον ίδιο τον «ηγέτη», «αρχηγό» και συνένοικο της «δεξιάς πολιτικοκίριας» Καρατζαφέρη.

Ουδένια σχέση έχουμε με την ακροδεξιά λείοι ο Καρατζαφέρερ αλλά παράλληλα, σε μικρές δόσεις κλείνει συστηματικά το μάτι στους νοσταλγούς της δικτατορίας της 4ης Αυγούστου. Το κλείνει με μικρές αναφορές, «αντικειμενικά» όπως έκανε ο Λιβανίδης. Το 2007 για παράδειγμα, σε ένα «φολοαϊκό» κρεσέντο του στη βουλή είχε προτείνει τη δημιουργία «πατριών αγροτών όπως είχε κάνει ο Μεταξάς με τις λαϊκές αγορές».

Ενα χρόνο αργότερα, την άνοιξη του 2008, ο Καρατζαφέρης δήλωσε σε περιοδεία του στη Θεσσαλία: «Αν ήμουν στη θέση του Καραμανλή, θα έκανα υπουργό Γεωργίας τον Κοκκινούλη, όπως είχε κάνει με τον Δημητράτο ο Μεταξάς». Ο Αριστείδης Δημητράτος ήταν ο υπουργός Εργασίας του δικτάτορα Μεταξά, ο οποίος διορίστηκε και πρόεδρος της «Εθνικής Συνομοσπονδίας Εργατών Ελλάδας» (έτσι είχε μετονομάσει την ΓΣΕΕ η δικτατορία της 4ης Αυγούστου). Ο Δημητράτος μετά από ένα σύστημα πέρασμα στη νεολαία του ΣΕΚΕ έγινε χαφιάς και «κίτρινος» συνδικαλιστής της δεξιάς, πριν τον «ψαρέψει» ο Μεταξάς.

Το ΛΑΟΣ του Καρατζαφέρη είναι γεμάτο με οπαδούς της δικτατορίας του Μεταξά. Ενας από τους μέτορες του Καρατζαφέρη ήδη από την εποχή που ήταν στέλεχος της ΝΔ (και μοιράζε υφυπουργεία στους ναζί της Χρυσής Αυγής από το κανάλι του) ήταν ο χουντικός Κώστας Πλευρης, φλωμενός ναζιστικό κάθαρμα, ιδρυτής και αρχηγός του «Κόμματος της 4ης Αυγούστου». Ο γιος του ο Θανασάκης είναι βουλευτής του ΛΑΟΣ. Ο Βορίδης με το Ελληνικό Μέτωπο ήταν ο αναγνωρισμένος αντιρρόσωπος του Λεπέν στην Ελλάδα, πριν προσχωρήσει στο ΛΑΟΣ. Οι βρुकολοκας της χούντας, του «πατρις-θηρσκαίς-οικογένεια» και του «Ελλάς-Ελληνών-Χριστιανών» έχουν περίοπτη θέση στο κανάλι του «αρχηγού» και κυρίαρχη στο κόμμα του.

Συνδέσεις

Οι ιστότοποι και τα «φόρουμ διαλόγου» των παραπάνω και της νεολαίας του ΛΑΟΣ (ΝΕΟΣ) είναι γεμάτες με συνδέσεις για τον Μεταξά και την δικτατορία της 4ης Αυγούστου. Η επέτειος της 28ης Οκτωβρίου είναι πάντα η ευκαιρία για ανοιχτά ή καλλυμένα μυμολόγια στο φασίστα Μεταξά και τη δικτατορία της 4ης Αυγούστου.

Αυτό δεν είναι τυχαίο. Ο Καρατζαφέρης καταβάλλει φιλότιμες προσπάθειες να παρουσιάσει το κόμμα του σαν ένα ακόμα ένοικο της «πολυκατοικίας» της δεξιάς παράταξης. Η αλήθεια είναι ότι ο «ένοικος» έχει βάλει σάγαιμπρο μια καθοράσιμη φασιστική πτέρυγα. Από τους Πλευρήδες και τους Βοριόδηδες μέχρι ανακυλωμένους Χρυσανύγες και φερέλπιδες νέους της ΝΕΟΣ που εμφανίζονται σε ρατσιστικά πογκρόμ στον Αγ. Παντελεήμονα της Αχαρνών αρματωμένοι με σιτάρια και σιτέτα.

Στη δεκαετία του '30 οι φασίστες εμφανίζονταν σαν ένα μαζικό «ριζοσπαστικό» κίνημα που κατακούσε τους δρόμους πριν κατακτήσει την κρατική μηχανή. Τώρα τα πράγματα είναι διαφορετικά. Η στρατηγική της «διπλής γλώσσας» (ή του «δούρειου ίππου» σύμφωνα με την ορολογία Καρατζαφέρη) είναι αυτή που προτιμάνε σήμερα ακροδεξιά, φασιστικά κόμματα. Προπατάνε να πείσουν ότι είναι «απλά πατριώτες», «μέσοι πολίτες», «δημοκράτες», «έντιμοι» και κόντρα στο «σάπιο κατεστημένο». Τη δεκαετία του '30 ο φασισμός μπορούσε να μπεινι την «οικονομική αυτάρκεια του έθνους» και οι σημερινοί τους απόγονοι να μινούν τις παγκοσμιοποιημένες αγορές ή στην περίπτωση της Ελλάδας να ψηφίζουν το μνημόνιο του ΔΝΤ-Κομισιόν-ΕΚΤ. Μπορεί τα κοστούμια να σκεπάζουν τα χιτώνια και τα λαπ-τοπ και τα γελάκια στις «ψυχαγωγικές» της μεσημεριανής ζώνης της σεξεργορθείας, όμως με δυσκολία. Το μαιρού νήμα που τους συνδέει με τα φασιστικά εγκλήματα και την 4η Αυγούστου είναι εδώ.

Τους Ξέρουμε. Και το παρελθόν τους, και τη μαύρη ψυχή τους, και τις πονηριές τους. Είναι νοσταλγοί της χούντας, της μοναρχίας, του Μεταξά, των ταγματαλπιτών γερμανοτυμμένων φουστανελοφόρων της κατοχής κάθε τι βρुकολοκισμισνου στην ιστορία της Ελλάδας. Αυτοί που ψήφισαν το «μνημόνιο» του ΔΝΤ-Κομισιόν που καταστρέφει τις ζωές εκατομμυρίων εργατών, έχουν το θράσος να κάνουν αναφορές στον «φιλεργάτη» Μεταξά και να παριστάνουν το κόμμα της δημοκρατίας και των «μη-προνομιωχών». Οι Καρατζαφέρηδες μπορεί να προσπαθούν να εμφανιστούν σαν ένα πιο «πατριωτικό» συντηρητικό κόμμα, αλλά είναι το αυγό του φιδιού. Σε αυτή την επέτειο της 4ης Αυγούστου, πρέπει να δυναμώσουμε το μέτωπό μας ενάντια σε αυτή τη νέα, φασιστική απειλή.

εργατική αλληλεγγυη No 929, 4/08/2010